יום ב׳, ד׳ בכסלו תשס"ב (19 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **ד' בכסלו**, בשנת 3411 (349- למניינם), בתחילת ימי בית המקדש השני:

=ויהי בשנת ארבע לדריוש המלך היה דבר ה' אל זכריה ב<u>ארבעה לחודש התשיעי בכסלו</u>.
וישלח בית-אל שר-אצר ורגם-מלך ואנשיו לחלות את פני ה'. לאמר אל הכהנים אשר לבית ה'
צב-אות ואל הנביאים לאמר האֶבכֶּה בחודש החמישי {האם עלי להמשיך ולצום בצום של החודש
החמישי, והוא תשעה באב?}, **הִנָּזֵר, כאשר עשיתי זה כמה שנים. ויהי דבר ה' צב-אות אלי לאמר.**
אמור אל כל עם הארץ ואל הכהנים לאמר כי צמתם וסָפוד בחמישי ובשביעי וזה שבעים שנה
הצום צַמתוני אני.... ויהי דבר ה' אל זכריה {הנביא} **לאמור. כה אמר ה' צב-אות לאמור:**
משפט אמת שפוטו וחסד ורחמים עשו איש את אחיו. ואלמנה ויתום גר ועני אל תעשוקו ורעת
איש אחיו אל תחשבו בלבבכם. וימאנו להקשיב ויתנו כתף סוֹרֶרֶת ואזניהם הכבידו משמוע.
ולבם שמו שמיר משמוע את התורה ואת הדברים אשר שלח ה' צב-אות ברוחו ביד הנביאים
הראשנים ויהי קצף גדול מאת ה' צב-אות. ויהי כאשר קרא ולא שמֵעו, כן יקראו ולא אשמע
אמר ה' צב-אות. ואֲסָעֵרם על כל הגוים אשר לא ידעום והארץ נָשמָה אחריהם מעוֹבֵר ומְשָׁב
וישימו ארץ חמדה לשמה. עד כאן דברי התוכחה. אך הנביא ממשיך:
כה אמר ה' צב-אות קנאתי לציון קנאה גדולה וחֵמה גדולה קנאתי לה. ... שַבתי אל ציון ושכנתי
בתוך ירושלם ונקראה ירושלם עיר האמת והר ה' צב-אות הר הקדש. כה אמר ה' צב-אות עוד
יֵשבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלם ואיש משענתו בידו מרוב ימים. ורחובות העיר יִמָּלְאו
ילדים וילדות משחקים ברחובותיה. כה אמר ה' צב-אות כי יפלא בעיני שארית העם הזה בימים
ההם גם בעיניי ייפלא נאם ה' צב-אות. ... הנני מושיע את עמי מארץ מזרח ומארץ מבוא השמש.
והבאתי אותם ושכנו בתוך ירושלם והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלקים באמת
ובצדקה. ... ועתה לא כימים הראשנים אני לשארית העם הזה נאם ה' צב-אות. כי זרע
השלום הגפן תתן פריה והארץ תתן את יבולה והשמים יתנו טַלם והנחלתי את שארית העם
הזה את כל אלה. והיה כאשר הייתם קללה בגוים בית יהודה ובית ישראל כן אושיע אתכם
והייתם ברכה, אַל תיָראו תחזקנה ידיכם. ... כאשר זממתי להרַע לכם בהקציף אבותיכם אותי
אמר ה' צב-אות ולא נחמתי. כן שבתי זממתי בימים האלה להיטיב את ירושלם ואת בית יהודה
אל תיָראו. אלה הדברים אשר תעשו דַּברו אמת איש את רעהו אמת ומשפט שלום שִפטו
בשעריכם. ואיש את רעת רעהו אל תחשבו בלבבכם ושבועת שקר אל תאהָבו כי את כל אלה
אשר שנאתי נאם ה'. ויהי דבר ה' צב-אות אלי לאמר. כה אמר ה' צב-אות <u>צום הרביעי וצום</u>
<u>החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמעדים</u>
<u>טובים והאמת והשלום אֶהָבו</u>.=[זכרי-ה פרקים ז'-ח'] הנבואה הזאת היתה האחרונה שנאמרה ברוח הקודש.

***

<u>המשך המאמר על "מרד החשמונאים":</u>

הטענה הראשית היתה שאין סיכוי לנצח במלחמה זו. עד מרד החשמונאים לא קרה שעם קטן העז למרוד בפועל, ב"קום עשה", במעצמה עולמית אדירה. אמרו רבים: לנצח את היוונים? הרי זו אשליה! הלא זה הצבא שכבש חלק גדול מן העולם, ממשיכיו של אלכסנדר מוקדון, כח אדיר, מיומן ומנוסה, המורכב מצבא קבע של שכירי-חרב, שהמלחמה היא מקצועם. נגד אלה אנחנו נתייצב, בלא צבא ובלא נסיון? הרי זה מאות בשנים, מאז חורבן בית ראשון, לא היה לנו צבא. גם כשחזרנו מגלות בבל, היינו תחת שלטון מלכות פרס. אחר-כך נהיינו לפרובינציה של האימפריה היוונית, ואף אחד לא הרים נשק.

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו <u>יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע</u> בתוך שאר חולי ישראל

יום ב׳, ד׳ בכסלו תשס"ב (19 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כיצד נילחם? בלי אימונים, בלי מפקדים, בלי מסורת צבאית. מובן שגם אנחנו בעד החופש באופן עקרוני והיינו שמחים להיות עצמאיים, אבל צריך להיות ריאליסט. {ההמשך יבוא}

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל׳ 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל